

"A més de rellegir la Constitució, caldrà revisar-la"

El secretari d'organització de CDC, Felip Puig (Barcelona, 1958) concreta en aquesta entrevista alguns aspectes polèmics de la renovació del seu partit, i proposa també un salt qualitatiu en autogovern que exigeix una reforma de la Constitució.

Felip Puig és des del 28 de gener de 1996 el secretari d'organització de CDC. Enginyer de professió, ara aplica la seva ciència a refer la fatigada maquinària de Convergència. Des de la sala de màquines del carrer de València posa oli a l'estructura del partit i mira d'adobar o de substituir les peces malmeses. En aquest procés de renovació que impulsa, juntament amb Pere Esteve, el secretari general, no ha pogut evitar que alguna peça grinyolés, incòmoda pel nou ritme de l'engranatge. Amb un equip de col·laboradors joves, treballa intensament per aconseguir que CDC sigui, definitivament, un partit.

—*Jordi Pujol, en una conferència pronunciada recentment al Teatre Tívoli, va dir que CDC és un partit "atípic". Vostè, que n'és el secretari d'organització, ens pot dir si això és una virtut o un defecte?*

—És una gran virtut. El fet que sigui un partit atípic respon a molts factors. En primer lloc perquè és un partit molt jove, que en el seu moment va incorporar gent molt diversa des del punt de vista ideològic, fins i tot amb una gradació en la sensibilitat nacional també molt diversa. És atípic també perquè al cap de quatre anys de néixer assumim les responsabilitats màximes: el govern de la Generalitat. I és atípic perquè disposa d'un líder providencial, amb els avantatges i els inconvenients que això implica. Tot això ha generat una situació atípi-

ca a nivell intern, que és el que ara mirem de millorar partint d'una posició privilegiada.

—*Diu que cal millorar el partit. Quina diagnòstic fa de la situació de CDC?*

—Agredolça. Tenim una gran potencialitat com a primer partit de Catalunya que disposa de més poder polític. Però precisament el fet de destinar les millors persones a aquesta tasca, ens ha generat un buit, una manca d'atenció prioritària a l'estructura política del partit. És agredolça perquè, pel fet de consolidar aquesta potencialitat externa, tenim mancances d'estructura organitzativa. Hem de ser capaços de superar l'acomodament i el relaxament de molts anys d'acció de govern.

—*Algú ha dit que CDC té aluminosi.*

—És una expressió de l'amic Miquel Sellarès que des de fa temps té una certa capacitat de fixació amb CDC. Jo ho entenc perquè ser convergent no es perd mai. Veient-ho des de fora deu tenir una certa sensació de nostàlgia, i potser també un cert esperit més crític. Però no crec que tinguem aluminosi. Sortosament tenim les estructures molt sòlides, els fonaments molt ben travats. Sóc enginyer de camins i puc certificar

"En el congrés hi haurà noves incorporacions i hi haurà persones que hauran de deixar pas. No seria bo d'escenificar una elasticitat infinita dels òrgans de decisió de CDC mantenint-hi tothom (...) Hi ha gent que ja hi ha aportat tot el que hi podia aportar."

que no tenim aluminosi. A Convergència el que tenim és una necessitat imperiosa de renovació.

—*Renovar vol dir també canviar cares i reformular idees?*

—En primer lloc, cal retrobar la il·lusió. La prio-

ritat de la renovació exigeix una atenció al militant. En la mesura que sapiguem fer veure a tots els nostres militants que són molt necessaris per a la presa de decisions serem capaços de fer aflorar les potencialitats que la nostra militància té. També cal apartar els hàbits de funcionament orgànic que han tendit a apagar la discrepància d'una manera excessiva. Ens hem de convèncer que amb la majoria d'opinions possibles sobre la taula podrem prendre millors decisions. Després també hem de repensar els objectius. Ara toca dibuixar els horitzons, i a quina velocitat volem seguir avançant en el nostre projecte de reconstrucció nacional. I finalment, també cal fer un relleu de persones, com en qualsevol projecte viu.

—Parlem de les persones. A CDC sembla que l'entrada de cares noves no va acompanyada d'una substitució de les cares velles, que continuen al seu lloc. Això fa que els organismes de direcció no es renovin estrictament, ans s'ampliïn, que no és pas la mateixa cosa.

—Pel que fa als tres càrrecs més importants del partit —secretari d'organització, secretari general i president—, dos són nous. Òbviament no em passa pel cap de canviar el tercer. El que sí que és cert és que costa de fer processos de relleu i que, a la gent, ens costa d'entendre que pot haver passat el nostre temps. A vegades, per no ferir susceptibilitats tenim la tendència d'anar fent els escenaris més amples perquè hi continuï cabent tothom, els qui s'hi in-

corporen de nou, i els qui haurien de deixar pas i no acaben de desaparèixer de la fotografia. En el congrés hi haurà noves incorporacions i hi haurà persones que hauran de deixar pas. No seria bo que escenifiquéssim una elasticitat infinita en els òrgans de decisió de CDC mantenint-hi tothom. Si hi ha gent que s'hi pot incorporar perquè hi aporta coses noves, també pot passar que hi hagi gent que ja hi ha aportat tot el que hi podia aportar.

—Concretant, és partidari de canviar persones del secretariat permanent i de reduir el nombre de membres de l'actual executiva de CDC?

—Reducir l'executiva serà difícil, però no sóc partidari d'ampliar-la. Al secretariat permanent hi hauria d'haver algun relleu. Però això dependrà del secretari general.

—En la recent votació al Congrés dels Diputats sobre l'ampliació de l'avortament, va quedar clar que CDC no tenia una posició fixada sobre aquest punt. Considera necessari que Convergència vagi fixant posicions sobre aquesta qüestió i altres d'ordre ideològic, en què s'ha mogut en l'amigüitat?

—En aquest punt concret, responc com a ciutadà, no com a dirigent de CDC. En el cas del quart supòsit de l'avortament sóc partidari que la llibertat de consciència es traslladi del legislador al ciutadà. Potser a Convergència en qüestions socials, ens haurem de plantejar la revisió de determinades posicions. Cal ser més agosarats.

—Si això no s'ha fet abans és perquè hi havia por

"Sóc enginyer de camins i puc certificar que no tenim aluminosi. A Convergència el que tenim és una necessitat imperiosa de renovació."
(foto: Xavier Gómez)

"Unió inquieta molts militants de CDC"

—En el congrés del mes de novembre hi ha previst de parlar de les relacions amb UDC. Per què s'ha de parlar de les relacions amb Unió?

—Perquè en un congrés hem de poder parlar de tot allò que inquieta els nostres militants.

—I Unió inquieta?

—Unió inquieta molts militants nostres que fa molts i molts anys que defensen CDC per tots els nostres pobles i comarques, i que s'adonen que la coalició ha donat una àmplia resposta a les necessitats del poble de Catalunya a l'hora de defensar els interessos nacionals, tant a les eleccions catalanes com a les generals, però a l'hora d'articular nou-centes llistes a les municipals apareixen algunes disfuncions que no hem resolt prou bé fins avui. Aquesta inquietud, que comparteixo com a secretari d'organització, cal abordar-la. Però el que no farem és convertir Unió en el problema fonamental d'aquest congrés. Nosaltres som com aquells atletes que s'han de preparar per ser els millors de la cursa. Un atleta que corre una bona cursa no es dedica a anar mirant contínuament a dreta i esquerra, vejam quin altre atleta l'encalça, perquè perd un temps preciós per ser el millor. L'objecte d'atenció prioritària d'Unió és Convergència, i de Convergència, l'objecte d'atenció prioritària és Convergència.

—Si és així, per què es fa una conferència al teatre Tívoli per recordar que allò que és essencial en CiU és CDC i no UDC?

—La conferència es va fer per recordar que ara el que volem és fixar la prioritat en Convergència. El president del partit parla sobre CDC i remarca que CDC ha estat, és i continuarà essent el pal de paller i la punta de llança del nacionalisme català. El que és cert és que normalment, en una família, el germà gran sempre assumeix totes les responsabilitats, tota la tasca feixuga d'obrir camí, i a vegades el germà petit té més fàcil la cerca de la notorietat, de l'oportunitat, del saber aparèixer en el moment oportú, perquè no té les responsabilitats i les càrregues del germà gran. A vegades ens passa que gent de dins té la percepció que existeix una excessiva voluntat de notorietat o de desmarcatge d'Unió. Quan aquesta tensió s'ha creat, a vegades fins i tot artificiosament, el que s'imposa és un nou equilibri de forces en què tots ens sentim més còmodes.

—El nou equilibri de forces que vostè demana requereix una modificació de l'actual acord de coalició entre ambdós partits?

—Sóc partidari que hi hagi una nova interpretació de l'acord i una nova aplicació de l'acord en l'àmbit de les eleccions municipals.

—Quina ha de ser aquesta nova articulació?

—Jo veig clar com ha de ser, però no voldria avançar-me sense haver-ne parlat amb els meus companys de direcció. En línies generals, cal que a les eleccions municipals hi anem amb processos de confecció de llistes efectuats amb més capacitat de consens, de persuasió, i menys de resignació o obligació.

—Això vol dir que al municipi on no hi hagi acord, no s'hi presentin coalitzats?

—Això vol dir que on no hi hagi acord haurem de buscar de quina manera podem llimar arestes, i no pas mantenir una situació de conflicte configurant unes llistes que no responen a la voluntat dels qui la configuren. **P. M.**

o perquè, com vostè deia fa un moment, s'ha tendit a apagar la discrepància?

—No hi percebo por. A Convergència no hi ha por, i si hi ha por del debat, hem de ser capaços de desfer aquesta por. Una altra cosa és que apareguem davant la societat com una olla de grills. Les posicions del partit s'han de moure dins una línia de consens en què, respectant-nos la llibertat i respectant-nos la discrepància, siguem capaços de prendre decisions d'una manera correcta i cohesionada. Per això de vegades ens fan mal les filtracions a determinats mitjans de comunicació que són malintencionades, i les fa precisament qui té por del debat. Hi pot haver algú que s'inquieta pel debat i la reflexió, pel que pugui significar de canvi del seu *status quo*. Quan alguna cosa es mou en el partit, algú pot pensar que té les de perdre. Quan alguna cosa es mou en el govern, algú pot pensar igual. La revitalització de CDC ha de ser valenta, desinteressada.

—Trobaria bé que hi hagués més d'una candidatura a secretari general en el congrés?

—Des d'un punt de vista democràtic em semblaria bé. Segurament que des d'un punt de vista d'imatge seria millor que la gent percebéssim que hi ha cohesió interna, i de la mateixa manera que poca gent posa en dubte el lideratge del president del partit, també fóra bo que les persones que han d'ocupar les secretaries general i d'organització gaudissin del mateix consens. Per tant, des del punt de vista d'imatge i cohesió, seria bo que només n'hi hagués una, sense que això signifiqui coartar ningú.

—El congrés pot ser un bon moment també perquè Convergència fixi el seu horitzó nacional, el model final que vol per a Catalunya?

—El congrés ha de definir per descomptat el nostre model nacional. El que no estic convençut és si ha de fixar l'estació final, o si ha de fixar camí, si ha de fixar l'estació vinent. La gran virtualitat de Convergència ha estat d'agrupar una gran majoria del poble català per avançar cap a cotes de llibertat i d'autogovern superior. Definicions nacionals molt rígides acostumen a tenir un efecte negatiu perquè deixen més gent fora que a dins.

—Ja que no volen parlar de l'estació final, quina és la "estació vinent", la que ve després de l'actual nivell d'autogovern?

—En aquests moments cal fer un pas endavant en l'actual situació del desenvolupament autonòmic de l'estat espanyol. Hem parlat des de CDC d'un nou pacte d'estat i d'una nova lectura del pacte constituent per assolir un nou estadi que ens permeti un desenvolupament diferencial del nostre reconeixement nacional dins l'estat espanyol. Jo sóc favorable a aquesta nova lectura, però també crec que aquests pactes polítics, aquests consensos buscats tenen un caràcter excessivament transitori. Per tant, tot i que possiblement encara no n'ha arribat el moment, em penso que no solament s'ha de fer una nova lectura del pacte constitucional, sinó que segurament, per assolir noves cotes de sobirania, caldrà no sols rellegir la Constitució, sinó a més, revisar-la. Més enllà del que puguin donar de si

els pactes conjunturals amb el PP, a la llarga necessitem un sistema organitzatiu de les estructures de l'estat no solament de més sensibilitat interpretativa sinó de més consistència estructural.

—*Es escèptic, doncs, respecte els resultats que pugui donar la nova lectura de la Constitució que demanava Jordi Pujol en la seva conferència al Club Siglo XXI de Madrid dilluns passat, i respecte al que pugui donar de si l'acord CiU-PP?*

—No vull que m'interpretin malament. Crec necessària, oportuna i interessant aquesta nova lectura de la Constitució avui. Es donen les condicions perquè es faci amb més sensibilitat envers el fet diferencial català. Però amb visió de futur, aquesta nova lectura no hauria de ser un repte que ens haguéssim de tornar a plantejar d'aquí a quatre o vuit anys. A la llarga caldrà que la Constitució reconegui d'una manera més evident l'existència i la realitat plurinacional de l'estat, sense trobar-se subjecta a permanents interpretacions conjunturals. No hi hauria d'haver punt de tornada.

—*Quines línies hauria de seguir la modificació de la Constitució que vostè reclama?*

—Una de molt consensuada és la reforma del Senat. Cal modificar la Constitució per aconseguir que sigui una veritable cambra territorial representativa de les realitats nacionals i regionals de l'estat. En segon lloc, la reforma ha de donar resposta des d'un punt de vista estructural a una necessitat més gran de sobirania pròpia de les nacions que avui configuren Espanya. Hem de passar a dibuixar un nou esquelet en què les realitats nacionals diferents es puguin autoorganitzar millor i cedir lliurement la part de sobirania que hagi de desenvolupar l'estat o la Unió Europea.

—*El que sembla clar és que vostè no confia gaire en acceptacions conjunturals del fet diferencial que pugui fer el PP en aquesta legislatura, com en la legislatura anterior va fer el PSOE.*

—Una bona part de les qüestions que hi ha sobre la taula i que al llarg de la legislatura es podran desenvolupar ajudaran a consolidar el nostre poder polític i la nostra capacitat d'autogovern. També ho vam aconseguir en dos anys i mig de govern socialista, en qüestions com el model policíac o el finançament autonòmic. En els anys vinents encara ens trobem en millors condicions. Aquí tenim dos models: l'escola de Valladolid i l'escola de Sevilla. L'escola de Sevilla és una escola de marcada intencionalitat federalista. Federalista, però que no permet un reconeixement diferencial de les nacions. En aquest sentit, l'escola de Sevilla és uniformitzadora i homogeneïtzadora.

—*I l'escola de Valladolid no crec que es desta-*

"La reforma de la Constitució ha de donar resposta, des d'un punt de vista estructural, a la necessitat més gran de sobirania de les nacions que avui configuren Espanya."

qui precisament pel fet contrari.

—L'escola de Valladolid ens ha demostrat fins ara que, evidentment, no creu en un model federal, però que es veu obligada a pactar d'igual a igual, governants d'Espanya amb governants de Catalunya. Des d'aquest punt de vista ens permet de situar-nos en una posició absolutament diferent. Ha estat un pacte de tu a tu que ens ha permès, en dos mesos, aconseguir més que no pas en catorze anys de govern socialista. Si més no fins ara, les possibilitats de l'escola de Valladolid permeten més expectatives que no realitats va donar l'escola de Sevilla.

—*Quantes baixes ha tingut CDC després del pacte amb el PP?*

—Explicitades per aquest motiu, onze. Val a dir que hem tingut una desena de persones més que ens havien manifestat la intenció de donar-se de baixa, i que després, amb les nostres explicacions, han reconsiderat la seva decisió. En aquest punt la sensibilitat de tots ha estat molt elevada. Hem valorat més el que pactàvem que no pas amb qui pactàvem. Si només haguéssim pensat en qui pactàvem, molts militants ho hauríem vist molt clar.

"Hem valorat més el que pactàvem que no pas amb qui pactàvem. Si només haguéssim pensat en qui pactàvem, molts militants ho hauríem vist molt clar."

Pere Martí